

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce **Ing. J. Z.**, zastoupeným JUDr. Jiřím Juříčkem, advokátem společné advokátní kanceláře v Brně, Údolní 5, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, odboru územního a stavebního řízení, se sídlem 602 00 Brno, Malinovské náměstí 3, za účasti osob zúčastněných na řízení 1) Ing. O. Č., 2) D. Č., oba zastoupeni Mgr. Evou Grabartczykovou, advokátkou, se sídlem 602 00 Brno, Pellicova 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2012, č. j. MMB/0165463/2012,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 7. 8. 2012 domáhal vydání rozsudku, kterým by zrušil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení (dále jen žalovaný), ze dne 1. 6. 2012, č. j. MMB 0165463/2012 a současně zavázal žalovaného povinností nahradit žalobci náklady tohoto řízení do 3 dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce.

Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo odmítnuto jako nepřípustné odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí stavebního Úřadu městské části města Brna, Brno – Slatina, č. j. 370/21/99/Kl ze dne 22. 3. 1999, kterým byla podle ust. § 39 a § 66 zákona č. 50/1976 Sb., (tzv. starý stavební zákon) povolena novostavba rodinného domu, včetně

přípojky plynu, vody, kanalizace a elektro při ulici Černozemní na pozemcích parc. č. 1705 a 1706 k.ú.-Slatina v Brně. účastníkem tohoto správního řízení byl i žalobce.

Odvolací správní orgán své rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce pro nepřipustnost odůvodnil tím, že se v případě žalobce jedná o opětovně podané odvolání, když poprvé bylo odvolání proti témuž správnímu rozhodnutí žalobcem podáno již podáním ze dne 14. 4. 2009 (v rozhodnutí chybně uvedeno 9. 7. 2009), o němž bylo odvolacím správním orgánem rozhodnuto dne 21. 5. 2009 pod č. j. MMB/0096168/2009 tak, že toto odvolání žalobce bylo odmítnuto jako opožděné podle zákona č. 500/2004 Sb., (dále jen správní řád).

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proti němuž odvolání žalobce ze dne 4. 4. 2012 směřuje, bylo vydáno v roce 1999 a jako účastník řízení v něm byl uveden i Ing. J. Z. (žalobce). Přestože správní orgán žalobce považoval za účastníka řízení, jako takového jej označil, rozhodnutí mu způsobem uvedeným v tehdy platném zákonu č. 71/1967 Sb., (starý správní řád) nedoručil. Podle § 24 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., je nepochybné, že stavební povolení mělo být doručeno účastníkům řízení do vlastních rukou. Z doručenký založené ve spise však je zřejmé, že doručení neproběhlo postupem podle § 24 tehdy platného správního řádu, neboť na doručence je především nedostatečně vymezeno, jaká písemnost se doručuje. Na doručence je však výslovně uvedeno, že písemnost převzala manželka a zřejmý podpis „Z.“. Podpis na doručence však není podpisem MUDr. J. Z., neboť tato používá zcela jiný podpis a má naprosto odlišný rukopis. V každém případě však nebylo doručeno do vlastních rukou účastníka řízení Ing. J. Z. Doručení stavebního povolení i v případě dalších účastníků řízení nenastalo. Namítá, že nebylo správně doručeno paní A. F., kde převzetí písemnosti potvrzuje B. F. Také chybí doklad doručení rozhodnutí společnosti InfoNet, a. s., kde správní orgán ve spise pouze učinil záznam, že InfoNet, a. s. obdržel zásilku 25. 3. 1999, což mělo být ověřeno telefonicky. Takový postup není přípustný.

Rozhodnutí nebylo řádně doručeno ani navrhovatelům Ing. O. a D. Č.

Správní orgán pochybil rovněž v tom, že nezahrnul do řízení jako účastníka řízení paní K. Č., která je osoba oprávněná z věcného břemene k předmětným nemovitostem. Je přesvědčen, že z důvodu výše popsaných nedostatků nedošlo k řádnému doručení rozhodnutí. Rozhodnutí tudíž nemohlo nabýt ani řádné právní moci.

Žalobce tvrdí, že je účastníkem řízení, odvolání bylo podáno včas, protože dosud v jeho případě nepočala běžet odvolací lhůta a rozhodnutí ze dne 22. 3. 1999 nemohlo nabýt právní moci, neboť nebylo dosud řádně doručeno účastníkům řízení, proto je odůvodněn postup podle § 179 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.

Otázka včasnosti podání odvolání byla řešena i ve vztahu k odvolání proti rozhodnutí téhož stavebního úřadu o žádosti zúčastněných osob o povolení změny předmětné stavby a o povolení jejího užívání ze dne 26. 1. 2000, neboť NSS v rozsudku ze dne 31. 1. 2011 č. j. 1As 61/2011-102 dospěl k závěru, že odvolání v předmětné věci bylo podáno včas a musí být věcně projednáno.

S vydaným stavebním povolením žalobce nesouhlasí, neboť stavba byla navržena při samé hranici pozemku navrhovatelů v místech, kde sousedí s pozemky p. č. 1709 v k. ú. Slatina, která je ve vlastnictví žalobce. Bylo nepřipustným způsobem zasaženo do pozemku parc. č. 1709 a 1706.

Dále nesouhlasí se samotnou výstavbou rodinného domu, na pozemcích p. č. 1705 a 1706 v k. ú. Slatina a odvolává svůj případný souhlas, který se stavbou v minulosti navrhovatelům udělil. Důvodem je skutečnost, že navrhovaná stavba zasahuje do práv žalobce jako vlastníka sousedních pozemků. Dojde k nepřiměřenému zastínění parcely 1708 zahrada, která je ve vlastnictví žalobce. Umístěním novostavby více než 5 metrů od stávající ulice Černopolní a od hranice pozemků navrhovatelů č. 1706 s ulicí Černozemní vzniklo neoplocené prostranství, které je využíváno jako parkoviště a na kterém parkují motoristé bez jakéhokoliv omezení, čímž dochází k narušení klidu, který v této oblasti dosud panoval.

Namítl, že stavební povolení ignoruje věcné břemeno spočívající v doživotním užívání K. Č. Dále napadá i podklady pro vydání tohoto stavebního povolení, existence podpisu navrhovatelů, nesprávný geometrický plán atd. V neposlední řadě v řízení před správním orgánem I. stupně rozhodovaly osoby zcela zjevně podjaté vůči žalobci a ze všech těchto důvodů navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření v žalobě ze dne 7. 9. 2012 namítl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, neboť žalobce proti uvedenému stavebnímu povolení podal již dne 16. 4. 2009 odvolání. O tomto odvolání bylo žalovaným řádně rozhodnuto tak, že bylo posouzeno jako opožděné, a to rozhodnutím ze dne 21. 5. 2009, č. j. MMB/0096168/2009. Toto rozhodnutí bylo žalovanému řádně doručeno dne 28. 5. 2009 a téhož dne také nabylo právní moci. Rozhodnutí je tedy pravomocné a v souladu se zásadou presumpce správnosti veřejnosprávních aktů je třeba na něj pohlížet jako na bezvadné. V něm žalovaný vyslovil závazný právní názor, že podané odvolání bylo podáno opožděně. Tím také vyčerpal žalobce veškeré řádné opravné prostředky, kterými lze docílit změny či zrušení prvostupňového rozhodnutí a odvolací řízení vedené vůči jeho osobě bylo definitivně pravomocně ukončeno. Pokud měl žalovaný za to, že toto rozhodnutí trpí vadami, mohl požádat o jeho přezkum nezávislý soud. Žalovaný proti rozhodnutí však nijak nebrojil a až dne 5. 4. 2012 podal proti témuž rozhodnutí v téže věci opakované odvolání. Vzhledem k tomu, že o jeho odvolání bylo již žalobcem pravomocně rozhodnuto a prvotní odvolací řízení pravomocně ukončeno, nemohl žalovaný postupovat jinak, než jeho odvolání proti stavebnímu povolení zamítnout postupem podle ust. § 92 správního řádu z roku 2004 jako nepřipustné. Správní řád totiž neumožňuje účastníkům řízení podávat opakovaně odvolání. Právo na odvolání lze využít toliko jednou a rozhodnutím o něm je pak toto právo zkonsumováno a na takové odvolání je pak nutno pohlížet jako na odvolání nepřipustné, neboť správní řád nepřipouští podat odvolání vícekrát v téže věci. Opačný výklad by vedl k absurdním situacím, kdy účastníci řízení by mohli do nekonečna napadat rozhodnutím ukončená správní řízení odvoláními, která by prolamovala práva či povinnosti v těchto rozhodnutích obsažená.

Žalovaný postupoval v souladu s přechodným ustanovením § 179 v návaznosti na ust. § 92 odst. 1 správního řádu, když podané odvolání posoudil jako nepřipustné a rozhodnutí stavebního úřadu proti němuž bylo podáno odvolání nadále považuje za pravomocné, tedy

řízení ve věci bylo pravomocně ukončeno a není důvod rozhodovat podle starého správního řádu (z.č. 71/1967 Sb.).

Další žalobní body týkající se způsobu doručování stavebního povolení jiným účastníkům tohoto stavebního řízení považuje za nepřipadné, neboť judikatura správních soudů se ustálila na právní tézi, že žalobce ve správním soudnictví je oprávněn hájit pouze svá práva a není oprávněn namítat pochybení třetích osob bez jejich vědomí. Taktéž nelze v rozhodnutí o nepřipustnosti odvolání posuzovat námitky týkající se zákonnosti a správnosti rozhodnutí podle § 89 odst. 2 správního řádu, ale správní orgán je oprávněn zkoumat podané odvolání pouze z formálních důvodů.

Žalobce v replice ze dne 10. 10.2012 pouze poukázal na skutečnost, že žalovaný ve svém vyjádření v podstatě odkazuje na důvody, které už uvedl v napadeném rozhodnutí ze dne 1. 6. 2012. K argumentům uvedeným v žalobě se v podstatě nevyjadřuje, opakovaně zdůrazňuje, že napadeným rozhodnutím bylo odmítnuto odvolání podané žalobcem, neboť toto odvolání směřuje proti rozhodnutí, které již jednou žalobce odvoláním napadl. Nesouhlasí též s názorem žalovaného, že právo na odvolání lze využít pouze jednou a rozhodnutím o tomto jediném odvolání je právo podat odvolání zkonsumováno. Účastník správního řízení je oprávněn podávat odvolání vždy, pokud běží lhůta k podání odvolání, neboť žádný právní předpis nevylučuje, aby účastník řízení nepodal odvolání několikrát. Je třeba však zkoumat, zda toto odvolání bylo podáno včas. Odmítnout odvolání jako nepřipustné může odvolací správní orgán pouze v případě, kdy odvolání podá subjekt, který k tomu není oprávněn nebo je-li odvoláním napadeno rozhodnutí, které odvoláním napadnout nelze. Takto mu v daném případě nebylo, a proto správní orgán nerozhodl správně. Proto žalobce trvá na žalobě a navrhuje, aby ji v celém rozsahu bylo vyhověno.

K řízení se také připojily osoby zúčastněné na řízení Ing. O. Č. a Ing. D. Č. podáním ze dne 11. 1. 2013 prostřednictvím své právní zástupkyně. Podáním ze dne 21. 1. 2013 tyto osoby zúčastněné na řízení se neztotožňují s tvrzením žalobce a považují za podstatné tyto skutečnosti osvětlit. Skutečnost, že žalobce nevěděl o stavbě rodinného domu manželů Č. se nezakládá na pravdě, neboť on sám se na dotčeném pozemku v průběhu stavby vyskytoval téměř každý den a dokonce, když manželé Č. začali kopat základy, tak se se stavitelem panem Č. domluvil, aby zároveň se stavbou rodinného domu realizoval podsklepenou stavbu na jeho pozemku, a to pozemku p. č. 1708 v k. ú. Slatina, která se novostavby manželů Č. přímo dotýká. Paní K. Č. byla o novostavbě dobře informována, dokonce se na ni i finančně podílela. K námitce nepřipustného zastínění pozemku žalobce uvedli, že stavební čára je v souladu se stanoviskem stavebního úřadu a byly dle ní realizovány všechny ostatní nově vznikající budovy v této ulici. Pokud rodinný dům osoby zúčastněné na řízení do pozemku žalobce zasahuje tak to vzniklo právě vlivem realizace přístavby žalobce, kdy mezi řádně povolenou stavbou osoby zúčastněné a jeho neoprávněnou stavbou by vznikla nevyužitelná trojúhelníková šterbina o ploše 0,3 m², která byla zahrnuta do půdorysu rodinného domu, nicméně osoby zúčastněné se o této skutečnosti dozvěděly až z řízení zahájeného žalobcem ve věci jeho odvolání proti kolaudačnímu rozhodnutí. Z geometrického plánu pro vyznačení budovy ze dne 19. 1. 2000 od Ing. J. F., jenž byl vyhotoven pro osoby zúčastněné za účelem kolaudace a zápisu stavby na katastru nemovitostí se žádný takový přestavek nepodává. Tato odchylka je v toleranci vyměření a vůbec nesouvisí s okolnostmi napadeného stavebního povolení.

Soud ve věci nařídil jednání na den 29. 1. 2014, kdy žalobce, který vyžadoval nařízení ústního jednání, poukázal na důvody uvedené v žalobě a zdůraznil, že žalobce byl účastníkem správního řízení a odvolání podal ve lhůtě, když prvostupňové správní rozhodnutí mu nebylo až dosud doručeno, a to ani ostatním účastníkům řízení. Žalobce má za to, že o jeho odvolání nebylo dosud zákonným způsobem rozhodnuto. Soud má posoudit právní otázku, zda skutečně šlo o nepřipustné odvolání, neboť žalobce se s důvody napadeného rozhodnutí neztotožňuje.

Zástupce žalovaného přednesl vyjádření v rozsahu písemného podání s tím, že dříve vydané rozhodnutí o odvolání je vrchnostenským aktem, který je platný a vykonatelný a není ani předmětem tohoto řízení.

Osoba zúčastněná na řízení Ing. O. Č. se k věci vyjádřil tak, že žalobce byl velmi dobře informován o průběhu stavby, která byla realizována v roce 1999. V době, kdy stavěli, sám žalobce prováděl stavbu bez stavebního povolení, na stavbě byl prakticky denně, neboť na ní pracoval a stavbu prováděla stejná firma, která stavěla i jeho dům.

Zástupce osob zúčastněných na řízení uvedl, že žalobce není podle jeho názoru aktivně žalobně legitimován, ve věci podal opakovaná odvolání, první odvolání ze dne 16. 4. 2009, podruhé dne 5. 4. 2012. O jeho prvním odvolání bylo pravomocně rozhodnuto a není proto v této věci zkrácen na svých právech, chybějící údaj o doručení prvostupňového rozhodnutí je nahrazen faktickým aktivním vystupováním žalobce, který si je vědom obsahu. V téže věci nelze podávat dvě odvolání jak se stalo v případě žalobce. Kopie vyjádření stavebního úřadu pak nasvědčuje tomu, že žalobcem prováděná souběžná stavba na pozemku žalobce v roce 1999 byla žalobcem prováděna bez stavebního povolení.

Závěrem zástupce žalobce navrhl vyhovění žaloby, když soud musí posoudit, jednak zda odvolání bylo podáno včas, a jednak zda další odvolání může být považováno za odvolání nepřipustné. Odkaz na rozhodnutí NSS ve věci 2As 25/2007, na který odkazuje žalovaný, je nepřipadný, neboť řeší jinou situaci. Pokud prvostupňové správní rozhodnutí žalobci nebylo řádně doručeno, běží otevřená lhůta pro podání odvolání, takže pro právní závěr žalovaného není žádná opora.

Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť je přesvědčen, že postupoval v souladu se zákonem, když další opakované odvolání jako nepřipustné zamítl. Právo na odvolání účastníkům řízení přísluší jen jednou, žalovaný proto nemohl postupovat jinak.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Ve vztahu k podstatě napadeného rozhodnutí se jedná o ryze procesní práva žalobce a v řízení také bude posuzováno, zda žalovaný postupoval v souladu či v rozporu se zákonem, když o odvolání žalobce rozhodl způsobem, jakým se stalo.

Soud nejprve musel posoudit otázku namítaného doručení stavebního povolení žalobci. Ze správního spisu bylo zjištěno, že v řízení o stavebním povolení bylo s žalobcem nakládáno jako s účastníkem řízení. Svědčí o tom obsah správního spisu, zejména „Oznámení“ o zahájení sloučeného stavebního a územního řízení ze dne 10. 2. 1999. Doručenkou žalobce převzal dne 15. 2. 1999. Dále z protokolu z jednání ve věci sloučeného územního a stavebního povolení ze dne 2. 3. 1999 je protokolována přítomnost žalobce a protokol také byl žalobcem podepsán.

Rozhodnutí žalobci bylo zasláno do vlastních rukou, ale převzala je dne 23. 3. 1999 manželka žalobce. Ve věci nebylo odvolání v odvolací lhůtě podáno, bylo podáno až dne 16. 4. 2009. Z přípisu žalovaného bylo zjištěno, že si žalobce rozhodnutí – stavební povolení – vyžádal od správního orgánu I. stupně, bylo mu zasláno a žalobcem převzato dne 14. 4. 2009. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce podal odvolání do rozhodnutí o kolaudaci, kde namítal, že byl vyloučen z řízení jako jeho účastník a posléze soudním řízením byl úspěšný.

Soud přezkoumává napadené rozhodnutí týkající se stavebního povolení, proto v souladu s judikaturou NSS – rozsudek ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2As 25/2007 – 118 dospěl k závěru, že rozhodnutí nabývá právní moci, jestliže se proti němu nelze odvolat (§ 52 odst. 1 správního řádu). Odvolání má právo podat účastník řízení, a to do 15-ti dnů ode dne oznámení rozhodnutí (§ 53 a § 54 odst. 2 starého správního řádu). Ze skutkového stavu, tak jak byl popsán podle správního spisu, je zřejmé, že žalobci stavební povolení doručeno (oznámeno) nebylo. Soud proto musí řešit otázku značně obtížnou a pro praxi dalekosáhlou, zda v takových případech je vůbec možné, aby rozhodnutí nabylo právní moci ve smyslu § 52 odst. 1 správního řádu (starého).

Jak judikoval NSS otázka nabytí právní moci, občas zúženě chápána jen jako otázka právní, je ovšem ve skutečnosti také otázkou skutkových zjištění, když účastník řízení na něm bral plnohodnotnou účast nebo jej dokonce sám inicioval, ale v důsledku chyby nebo nepozornosti se mu výsledné rozhodnutí nedostalo do rukou cestou, kterou zákon předpokládá, tedy řádným oznámením (doručením) a výsledné rozhodnutí získal z jiného zdroje.

Rozšířený senát NSS (2As 25/2007) má za to, že právní moc rozhodnutí není zvrácena jen tím, že při oznamování rozhodnutí byl opomenut účastník, jsou-li splněny dva předpoklady:

Jednak, lze-li postavit najisto, že opomenutý účastník seznal s dostatečnou jistotou a včas obsah vydaného rozhodnutí, především tedy, kdy a s kým bylo vydáno, jak jej lze identifikovat, jakým způsobem a v jakém rozsahu mu takové rozhodnutí zasahuje do práv a měl tehdy účinnou možnost se proti němu účinně bránit opravnými prostředky. Obvykle tu

půjde o případy, kdy se opomenutý účastník s obsahem rozhodnutí seznámil prostřednictvím jiné osoby, nebo se s ním seznámil jinak, a to prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu (nahlížením do spisu v jiné procesní roli a tak podobně).

Dalším předpokladem je časový moment, spočívající v tom, že opomenutý účastník (v tomto případě nikoliv opomenutý, ale jemuž nebylo doručeno) rozhodnutí v naznačeném rozsahu seznal v době, kdy ještě ostatní účastníci nemohli vycházet z toho, že rozhodnutí nabylo právní moci.

Dochází tu sice ke střetu zpravidla rovnocenných práv, ale výhoda, poskytovaná účastníkům, kteří nabyli práva podle pravomocného rozhodnutí, může převážet jen tak, kde lze spravedlivě a zcela bezpečně mít za to, že opomenutý účastník měl dostatečnou a účinnou šanci se bránit, kdy věděl bez rozumných pochyb, že mu bylo zasaženo do jeho vlastních práv. Pokud žalobce věděl, prokazatelně, a v dostatečném rozsahu, že se mu stala újma na právech vydáním rozhodnutí v řízení, v němž mu nebylo včas a zákonným způsobem doručeno, proti tomu včas nezasáhl (z liknavosti, z důvodu spekulací, nebo zamýšlenou budoucí šikanu třetích osob), nebo prostě proto, že se zásahem do svých vlastních práv původně souhlasil, má místo zásada klasické římské jurisprudence *volenti non fit iniuria*, neboli svolnému se neděje bezpráví.

Žalobce proti rozhodnutí ze dne 22. 3. 1999 podal odvolání za 10 let 16. 4. 2009. O tomto odvolání bylo žalovaným řádně rozhodnuto a bylo posouzeno jako opožděné, a to rozhodnutím ze dne 21. 5. 2009. (Zde soud odkazuje na výstižné zdůvodnění žalovaným ve vyjádření ze dne 7. 9. 2012). Toto rozhodnutí bylo žalovanému řádně doručeno dne 28. 5. 2009 a téhož dne také nabylo právní moci. Rozhodnutí tedy nabylo právní moci v souladu se zásadou presumpce správnosti veřejnosprávních aktů a je třeba na něj pohlížet jako na bezvadné. Žalovaný posoudil podání odvolání jako opožděné. Vzhledem k tomu, že se proti tomuto rozhodnutí žalobce nijak nebránil, nepodal proti němu žalobu ke krajskému soudu, pozbyl veškerých zákonných možností napadnout toto rozhodnutí a tím i rozhodnutí ze dne 22. 3. 1999.

Následně soud také posoudil, jestli bylo správně postupováno, že odvolání bylo zamítnuto jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 nového správního řádu. Podle odst. 1 opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zde nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplývá, že otázkou podnětu k přezkumnému řízení se zabýval již žalovaný 14. 7. 2009, kdy podnět k přezkumnému řízení bez opatření odložil, neboť stavební povolení bylo fiktivně oznámeno žalobci v roce 1999 za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., a i z hlediska zákona 500/2004 Sb., zůstává skutečností, že všechny lhůty dovolující považovat odvolání za včas podané, uplynuly marně. Tudíž všechny další lhůty vztahující se k přezkumnému řízení nebo k obnově v tomto případě uplynuly také marně, takže z hlediska

ust. § 92 správního řádu odvolací správní orgán zkoumá pouze otázku včasnosti a přípustnosti podaného odvolání a v daném případě aplikace mimořádných opravných prostředků s ohledem na uplynutí objektivních i subjektivních lhůt stanovených zákonem pro zahájení těchto řízení (§ 96 a § 100 správního řádu) již není možná.

Po zvážení všech skutečností, uvedených výše, soud dospěl k závěru, že postup žalovaného byl správný, proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 správního řádu.

Soud též rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky. Výrok o náhradě nákladů je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 věta první s.r.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce úspěšný nebyl, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení 1) a 2) je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 věta první s.r.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Podle obsahu spisu je zřejmé, že těmto osobám soud žádnou povinnost neuložil, z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, že osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. ledna 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová